

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 747
פרשת צ' תשפ"ב

ר"ח	צאת השבת	כניסת שבת	הדלקת נרות
19:06	18:25	17:13	ירושלים
18:03	18:27	17:30	תל-אביב
19:05	18:27	17:22	חיפה
19:06	18:27	17:31	באר שבע

דבר ראש הישיבה

התחזקות בכל מצב

המילים המנחמות והמחזקות שזרש אמרה להמן אחרי המקלחת ברחובה של עיר • לא תוכל לו; כי נפול תיפול לפניו" ... • ככה זה אצל הגויים • אם נפלת, ודאי שתתרוסק • אבל ליהודי - אין שום יאוש כלל • מתוך הצרה - יצא נס פורים וקבלת התורה באהבה

זכו על ידו שאכן תתהפך הגזירה לגמרי, וזכו על זה שהגה גדולה - לקבל את התורה מחדש. הכל התהפך לטובה, כי תכלית הירידה היא תכלית העלייה. אצל יהודי הצרות הן זה שיא ההתחזקות, כמה שיותר עובר עליך אז ה' יותר איתך, רק תחזיק מעמד.

מרור מאכזב ומתסכל

רבנו ז"ל סיפר מעשה (מובא בשיש"ק ח"א אות תקעט), שפעם הלך יהודי קבצן עם גוי גרמני קבצן, והיהודי לימד את הגרמני שיעשה את עצמו כיהודי, והיהודים שרחמנים הם ודאי ירחמו עליו.

כשהתקרב חג הפסח, לימדו איך יתנהג בבית היהודי שיזמינו לשלחן הסדר: עושים קדוש, רוחצים ידים, ולאחר אמירת ההגדה מקבלים מאכלים טובים ומיוחדים. אולם שכח לומר לו שאוכלים גם מרור... ואמנם יהודי אחד הזמין את הגרמני לביתו, והוא - שהיה רעב מכל היום - ציפה שכבר יגיעו לאכול את הדברים הטובים שאמר לו היהודי, אולם נתנו לו רק חתיכת כרפס במי מלח, והמשיכו לומר את ההגדה זמן רב... כאשר הבחין כי בוצעים כבר את המצה, שמח, כי הנה עוד מעט קט ויכל להשקיש את רעבונו. ופתאום נותנים לו מרור, וכאשר הכניסו לפה נעשה לו מר ונשרף לשונו בפיו, וברח מהבית במרירות וחשב לעצמו: יהודים ארוזים! אחר כל החגיגה נותנים לי לאכל מרור?!

אחר כך בא היהודי בפנים שמחות שבע מאכילה ושתייה, ושאלו: איך היה לך ה"סדר"? וספר לו כבעס ממה שעבר עליו. אמר לו היהודי: אוי גרמני שוטה! אם היית מחכה רק עוד מעט - היית אוכל כל טוב כמוני!

רבינו הק' סיפר זאת כדי ללמד אותנו על הקשיים בעבודת השם, שקשים ומרירים רק בתחילתם, אך לעניינינו נלמד ממעשה זה כי היהודי מוכן לקבל את העובדה שיש מרירות זמנית ואחר כך יהיה טוב, אבל אצל הגוים זה לא כך, וכמו שזרש אמרה "אשר החילות לנפול... כי נפול תפול", כי אין להם עניין שמגלה על המרירות והסבל והגם שכן הוא הכל לטובה, אם יש מרירות אז כבר נופלים לגמרי. אבל בקדושה, אפילו יש לאדם נפילות אפילו עובר עליו מה שעובר, אז הוא מתחזק ויודע שהכל לטובה והכל יתהפך בסוף לטוב.

חד הדברים שאנחנו לומדים ממגילת אסתר היא שלהמן אין שום התחזקות ברגעי משבר. הוא מסיים את הסיבוב המביש ברחובה של העיר עם הסוס, כשבגדיו מטונפים ומדיפים ריח של מי שופכין. חכמיו זרש אשתו תמהים "מה קרה?", והוא מספר להם שבברון לב את המפלה שעבר בשעות האחרונות. ומה האוהבים יגידו לו? איזו התחזקות? כולם אומרים, גם החכמים וגם אשתו וגם האוהבים: "אם מזרע היהודים מרדכי אשר החילות לנפול לפניו - לא תוכל לו, כי נפול תפול". זהו, אתה תיפול, לא יתכן שלא תיפול, זה ברור שתיפול, ואין בכך ספק. אין להם שום תקוה או שום מילת התחזקות לומר לו.

ואכן לגויים אין תקומה אחר הנפילה, כי לגוי אין את המושג "התחדשות" והוא מיד מתייאש. מאחר שהגוי נופל הוא ממשיך לנפול ואין לו תקומה, כמו כל המלכויות והאימפריות הגדולות שמלכו בכל העולם, שלאחר שחרבה להם המלכות אבד כל כוחם וירדו מדחי אל דחי, כמו יון, רומי, מצרים ועוד.

"אתה תקום!"

ולהבדיל, אצל יהודי, כל הסוד שלו הוא שאין יאוש, כי יהודי תמיד מתחזק במציאת נקודות טובות ותמיד מוצא במה להתחזק. אין שום יאוש בעולם, אם נפלת - אל תדאג, אתה תקום. עם ישראל, על ידי שתמיד מוצאים את הטוב בכל דבר - יכולים להתחזק בכל סיטואציה.

כך עשה מרדכי כשהגיע כזה מצב, שנגזר על היהודים להשמיד להרוג ולאבד, ומרדכי ידע את כל אשר נעשה מתחילה ועד סוף כולל שהגזירה נכתבה ונחתמה בשמיים, והוא לא מתייאש ומרפה את ידיו אלא ממשיך להתפלל בלא לאות, ואומר שהגזירה נחתמה רק בחותם של טייט, זה עוד לא בחותם של דם שאי אפשר לשנות.

ממשיך ומסביר רבי נתן (ליקוטי הלכות תחומין ד), שזה מה שמרדכי מאיר בנשמות היהודים, שאפילו בתכלית ירידתם לא יאוש עצמם מן הרחמים. יהודי יכול לקחת את הגזירה הכי קשה ולהפוך אותה לטוב, שדוקא בזכותה הוא יגיע לזכות לביטול גמור להשם. אצל יהודי, ברגע שיש ירידה, זה מביא אותו להתחזקות. ולאחר שמרדכי האיר כל כך את הרחוקת היאוש בעם ישראל,

תכלית הירידה היא תכלית העלייה, כי אצל יהודי הצרות הן שיא ההתחזקות, כמה שיותר עובר עליך אז ה' יותר איתך!

להזמנות:

02-6289761

052-7679638

ספרו החדש של הרב ח' שמואל שטרן שליט"א

שביל חדש

נפתח אל הלב

עמלק עשה את זה

במשפחות הטובות ביותר. כשהילד מנסה להרים את עצמו ולנסות להתחדש, מתחילה החשדנות מצדו, כשהצלחות הוא לא זוכה למחמאות על מאמציו הרבים, אך כשהוא נכשל מיד מסתכלים עליו ואומרים לו: "נו, ידענו, כמה אפשר לסמוך על ההחלטה שלך להשתנות... החמור מכל הוא כשההורה חושב שהילד לא יצליח להשתנות, ובעקבות כך הוא מחפש את הכישלון של הילד בשיקומו האישי, ואותו הוא מעצים.

"זה לא אתה!"

הדרך האמיתית להתמודד עם נפילה, היא להסביר לילד שמדובר במצב זמני וזה יכול לקרות לכל אחד כולל לנו הורים, ואפילו לצדיק הגדול ביותר יש נפילות. נאמר לילד: "אם השם יתברך מנסה אותך, סימן שיש לך את הכוחות לצאת מזה". נחליף את חווית החולשה שהנפילה משרדת - בהעצמה אישית!

כשהילד מראה ציון נמוך במבחן [ולפי כשרונותיו ותכונותיו הוא מסוגל ליותר], עלינו לשרד לו שזה לא משקף את כשרונותיו האמיתיים, ואנחנו בטוחים שהוא מסוגל להגיע ליותר ואכן נעזור לו להגיע לכך בכל צורה שהיא. כמו כן כשהוא מתנהג שלא כראוי, אין לנו להשלים עם המצב ולשרד לו חולשה, אדרבה עלינו להעמידו על מקומו האמיתי, שהוא ילד ירא שמיים וזה לא מתאים לו להתנהג כך, ובעזרת השם אנו נעזור לו להיות הילד הטוב כמו שהוא באמת!

כשילד מקבל על עצמו להיטיב את דרכו, עלינו למצוא את ההצלחות שלו, יהיו הקטנות ביותר, להעצים אותם, ולהבהיר לילד שהם משקפים בעינינו את יכולותיו האמיתיות. לעומת זה את הנפילות נשליך על היצר הרע, "שלא מסכים לילד מוצלח שכמוך הצליח".

לכך מוקדש פורים, אומר מהרה"ת בליקוטי הלכות, כדי לזכור תמיד את מעשי עמלק, שתמיד טורח להראות לנו את כשלונותינו ומסביר לנו שזו המציאות שלנו. ואנו משיבים לו: "נכון, נכשלנו רבות, אבל זו לא מהותנו אלא אתה מכשילנו, ואנחנו עוד נצא מתחת ידך..." וזו כוונת הפסוק "זכור את אשר עשה לך עמלק", זכור שעמלק עשה לך זה לא אתה.

הורים יקרים ונפלאים: ההבדל בין שתי הגישות הללו הם כרחוק שמים מארץ, זה ההבדל בין שיטת עמלק הרשע לשיטת משה רבנו הרחמן, בין רע לטוב, בין מוות מדא לחיים טובים ומאושרים.

בהצלחה!

חלק מהתובנות של ימי הפורים, שומה עלינו להתבונן במעשיו הרעים של עמלק בכדי שנוכל להרחיקו מקרבנו כראוי.

עמלק יימח שמו וזכרו לא הלך להילחם עם החזקים שבעם ישראל, אלא נלחם בחלושי הכוח אשר הענו פלט אותם, "ויזנב בך כל הנחשלים אחריך, ואתה עייף ויגע". שיטת עמלק הייתה להשליך אבן אחר הנופל ולעשות לו "וידוא הריגה", שלא יוכל להתרומם יותר רח"ל.

לעומתו, תפקידם של הצדיקים להראות גם למרוחק ביותר את אהבת ורחמי השי"ת, אשר אוהבו כבן יחיד ממש.

עצלו חסר תקנה

במה דברים אמורים? כשהילדים הולכים בתלם - כולנו מאושרים, מחזקים את ידם ומאמינים ביכולותיהם, וכך צריך להיות. הבעיה מתחילה כשהילד מתחיל להתעייף ואינו עושה את המצופה ממנו, פה מתחיל המבחן האמיתי שלנו כהורים: אם נתנהגה כראוי אזי נבנה את עתיד ילדנו הגשמי והרוחני, אך אם ניכשל בו חלילה אנחנו הורסים במו ידינו את היקר ביותר לנו, רח"ל.

ואפרט: אין ילד שאין לו בחייו נפילות, הילד אינו מכונה שעובדת ללא לאות ומוציאה את אותה תוצרת. וכשהוא בירידה, הבעיה אינה בהתנהגות הלא-טובה העכשווית, אלא הבעיה היא רוחו של הילד שנופלת, חוסר הבטחון העצמי שגורם הכישלון. בפרט כשהיצר הרע נכנס לתמונה ומסביר לילד שהמצב העכשווי הוא המצב האמיתי שלו ואלו הם כוחותיו האמיתיים, ולכן אין מקום לנסות ולשקם את מעמדו.

זהו תפקידו של היצר הרע, העמלק של דורנו, אך הבעיה האמיתית היא שיש הורים שאמורים להיות המגן של ילדם ממצבי משבר, אך נגררים אחר עצת היצר ומעמיקים את חוסר הביטחון העצמי של הילד. כשהילד מביא מבחן שהוא נכשל בו, או פתק לא מחמיא וכדו', ובפרט כשזה חוזר על עצמו, התגובה היא צעקות ואכזבות: "למה אתה לא יוצלח?" "למה אתה לא משקיע?" "אתה עצלן חסר תקנה!" ועוד פנינים. [לפעמים ההורה שותק, אך עיניו משדרות את הייאוש המוחלט מהתוצאות...].

התוצאה היא שהילד משלים עם כישלונותו, ומבין שאין לו את הכוחות לצאת מהנפילה, שנפל לתוכה באופן טבעי ביותר! ישנם הורים שמגדילים לעשות ומסבירים לילדם שלפחות לא יקלקל את אחיו הקטנים וכדו'. אני אמנם מקצין, אך זה עובדות שחוזרות על עצמן

הופיע! גליון חודש אדר ב'

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר

מתאים לכל בני המשפחה

מנוי יחיד

28 ש"ח לחודש בלבד!

מסלול 2

3 חודשים ראשונים • ב-99 ש"ח בלבד!

מסלול 1

חודש ראשון • ב-1 ש"ח בלבד!

מיוחד למצטרפים כעת:

02-623-1218

מוקד מנויים:

ט"ל מלאכות או ל"ט קללות

אלפים כיכר כסף אשקול על ידי - עושי המלאכה! נמאס מהפרזיטיות היהודית שלא עושים כלום גם ביום חול אלא מאמינים שהכל משמים, שלא נדבר על שבת. אני מעסיק אנשים מקורקעים, עושי מלאכה! כאלה שמחברים עמוק לעץ הדעת ולקללת העשייה שבעקבותיו!

חלומות לחוד ומציאות לחוד...

מר המן, תסתכל רגע לאחור, ותראה שאתה בעצמך העפת את ושתי לעבר עץ התלייה - כעונש על שחיללה את השבת, ורק בזכותך הגיעה אסתר המלכה, שסופרת ימי השבוע על ידי שבע משרתותיה כדי לדעת מתי חלה שבת קודש (מגילה ג, א)...

אתה רואה שהתכניות כולן נגדך? תמשיך לתכנן, ותראה שדווקא דרכך יגיע חג חדש ליהודים, שיהיה חידוש יותר גדול משבת!

בשבת קודש אנחנו מתנזרים מעשייה, מאחר ושורשם של שלושים ותשע המלאכות הוא בכוחות הסטרא-אחרא שבישבת אנחנו מסוגלים להתנתק מקשר עמם על ידי הימנעות ממלאכה.

בפורים מאירה הארת שבת ויותר ממנה, ובכל זאת אנחנו מותרים בעשיית מלאכות. כלומר: איננו צריכים עוד להתרחק מהמלאכות שתחת שליטת כוחות הרוע, כי מרוב השפעה האלוקית הנמשכת ביום זה, גם המלאכות המקוללות יוצאות מתחת יד הקליפות ונכללות בקדושה.

הו, זו נקמה מתוקה בפניהם של המן, ויזתא והרבנית זרש: ונהפוך הוא! אתה רצית לבטל את שבת כדי שכולם יהיו קשורים לזוהמת חטא עץ הדעת, ובפועל עשית לנו חג שבו מתבטלת השפעת הרוע על המלאכות ומותר לנו לעשותן בעצם יום הפורים!

וזה כדי להראות לנו, שבעצם בעצם מלוא כל הארץ כבודו, השם יתברך מחייה את כולם ממעלה עד למטה, ואין שליטה אמיתית לסטרא אחרא בשום מקום!

(ליקוטי הלכות שבת ג אות יא)

ש וכן מלאה ביהודים עטופי טליתות החוזרים מתפילת שבת והולכים בניחותא בצד הדרך, מדברים בנעימות על החידושים האחרונים שנאמרו בבית הכנסת. מרחוק מביט עליהם קמוץ, הספר הותיק מכפר קרצום, וחורק את שיניו בזעם. כל היום הם אומרים שבת היום, פסח היום, הולכים כאן כמו מובטלים ומפטפטים כאילו כל העולם שלהם כולל גינת ביתן המלך. הם לא יכולים לעבוד נורמלי יום ולילה לא ישבותו!?

אינני יודע אם המן עצמו ידע מה מפריע לו כל כך, אבל אנחנו שידועים ששורשו של המן נעוץ אי שם בחטא עץ הדעת, "המן העץ אשר צייתיו לבלתי אכל ממנו אכלת", אנחנו יודעים שמשם התחיל פגם ל"ט מלאכות. לפני החטא אדם הראשון ישב בגן עדן ולא עשה כלום, ממש שבת תמידית [מעין עולם הבא...], ומיד לאחר מכן נגזר עליו לעבוד את האדמה בזיעת אפיו ובשלושים ותשע המלאכות.

והנה מגיעה שבת, וכל הפגם נעלם אי שם, כאילו כל מלאכתך עשויה. היהודים שלמים ושקטים, והתורה שצוותה "בזעת אפיך תאכל לחם" מוותרת על העבודה, ואפילו אוסרת עליך לפעול משהו בנידון. הכל מסודר, רק שב ותלמד כמו בגן עדן מקדם.

וממוכן לא מסוגל לראות את זה, זה אוכל אותו מבפנים.

...

עברה תקופה וממוכן השתדרג. חוץ משנוי השם ל"המן" מכובד ומודרני, המלך גם מינה אותו כשר לענייני כלום במועצת האייתוללות הראשית, עד שכל עובר ושב מחויב להשתחוות לפניו.

בהגיע שעת הכושר המן שטח בפני המלך את משנתו עתיקת היום, כשבלבו מפעמת התקווה: אולי הפעם נוכל להסיר סופית את החרפה היהודית, שבכל שבוע מבזה אותי ואת שורשי ומבטלים את זוהמת הנחש ועץ הדעת?

כשראה שהמלך מתלבט הוסיף בנחישות: עשרת

לצעירי הצאן

מה נתנו לי היהודים הארזורים!...

מהספור עם הקבצן הגרמני אנו לומדים שהגויים לא מוכנים לקבל את העבדה שיש מרירות זמנית. אם מר לו הוא בטוח "כי נפול תפול לפניו" והכל אבוד. יהודי שעובר עליו דברים קשים, מתחזק ויודע שהכל לטובה והכל יתהפך בסוף לטוב...

מתוך מאמר ראש הישיבה

השבון מדויק של שיכור קדוש

פורים תשפ"ב • ליהודים היתה אורה ושמחה

ברכה או בתפילה כל סובכיו היו נרעדים בזיע ונסחפים גם הם לעבודה ביראה.

...

סעודת פורים אצל הרב דברסלב.

כל חסידי ברסלב בעיר התאספו בביתו של הרב הירש לייב, כשיין נשפך כמים לגרונם של תלמידי החכמים ופניני התעוררות לוחטים זורקים מפיותיהם של המסובים. כשהשמחה גאתה התרוממו כולם לריקוד נלהב ומלא דבקות, כשעיניהם מזרימות נחל דמעות של שמחה והשתוקקות להטם.

לפתע נכנס רבי מאיר לייב, כשכולו אפוף שרעפים ואדי אלכוהול, ופיו מזמר בדבקות עילאית "הצילני מקליפת המן עמלק". עם הכניסה לבית גופו לא אזור כוח לעמוד, והוא נופל על המפתח.

רעו, רבי הירש לייב הרב דברסלב, שגם הוא שרוי בגילופין כמזוות היום, צהל ביותר לראות את רעהו הטוב מגיע אל ביתו, ושאל את חברו המוטל על הרצפה: "מאיר לייב, ווי האלסטו אין די ספירה?" [- היכן אתה אוחז ב"ספירה"].

הנוכחים סברו כי מדובר במהתלה המכניסה את ימי ספירת העומר אל תוך פורים, אך רבי מאיר לייב לא התבלבל. מתוך שכרונו קם על רגליו וענה ברעדה: "עברו עלי בעולם הזה כך וכך שנים, כך וכך חודשים, כך וכך ימים וכך וכך שעות!"... וסיים בקול עז: "כך לימד אותנו מורי ורבי שמואל אייזיק, לספור ספירה כל יום כדי לדעת היכן אנו בעולם!"

כך היא דמותם של המתדבקים באור האורות, ששמחת הפורים שלהם בלולה בזכירה מתמדת של התכלית הנצחית והאינסופית, והחשבון הדקדקי עצמו הוא המביאם לשמחה הגדולה!...

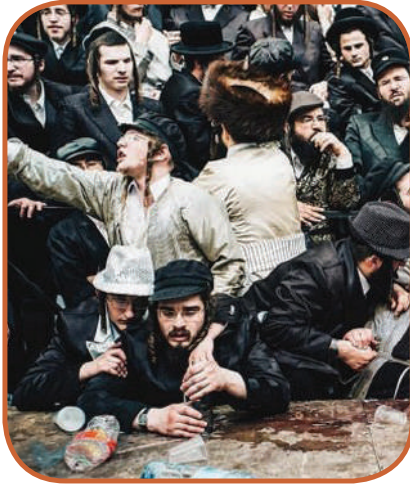
(מקורות: "אשר בנחל" ב תקעה, כח תשלב, שיש"ק ח"ג, ועוד)

רבי מאיר לייב בלך הסתובב אחוז שרעפים בשטיבל הברסלבאי, ולפתע מבטו, שהיה מוסב אל-על בתשוקה עצומה לבוראו, הבחין בפנים לא מוכרות דיים, שחוט של עצב מתנוח עליהן.

רבי מאיר לייב צירף פיסת מידע לרעותה, והבין כי מדובר בר' שלמה מוורשא [שם בדוי], שלאחרונה הכיר את אורו הבוהק של רבינו הקדוש והצטרף לעדת תלמידי המסורים, אך קרוביו ראו זאת בעין עקומה וחיפשו כל דרך בכדי להצר את צעדיו ולהפריעו בדרכו החדשה.

"שלום שלמה היקר!" הכריז הרב בלכר בקול נסוך מתיקות כשחיכוכו שפוך על פניו. שלמה לא התרגש. פניו נשארו נטויות בשולחן בסתמויות.

"שמעו שמעתי כי זכית להתקרב אל אור האורות למרות מניעות אדירות שהשתרגו עליך! האם אתה יודע במה מדובר? אתה יודע איזו זכות זאת?". מבע פניו של שלמה הפטיר מעט, והרב בלכר המשיך להרעיף על נפשו טללי תחיה, ולא עזבו עד שניאות לצאת עמו במחול סוחף: "אשרינו שזכינו להתקרב לרבינו!"

שמחה דבקות עם נחלי דמעות. שמחת פורים בברסלב

כזה היה רבי מאיר לייב בלכר, וכך ידעו כל מכיריו: רבי מאיר לייב הוא עובד השם אדיר ומיוחד, גאון גדול ולמדן עצום, שבפיו תמיד נמצאת המילה הטובה לחזק את המקורבים החדשים, שלרוב חווים התנגדויות ומניעות.

רק בודדים ידעו שאת כוח ההתחזקות המיוחד לקח מרבי נתן מברסלב. רבי מאיר לייב התייתם בגיל צעיר, וגדל אצל רבי נפתלי, מגדולי תלמידי רבינו הקדוש. עקב כך הסתובב רבות גם אצל רבי נתן, שתמיד דאג לחזק את רוחו הטהורה של היתום ולתת עוז ועוצמה לנפשו השפופה. מרבי נתן למד הרב בלכר את תורת החיזוק, ומאז היה למעין של חיזוק ועידוד לכל נשואי הרדיפות ועגמות-הנפש.

רבו המובהק בחסידות היה רבי שמואל אייזיק, תלמיד רבינו הקדוש שהיה אש להבה ובוער בכל ענייני עבודת השם, וממנו למד גם הוא להתלהב בכל דבר מצוה ברשפי אש ולמשך שעות ארוכות, מה שלא הפריע לו כלל למלא את כריסו בש"ס ובפוסקים בצורה מיוחדת ונדירה, עד שהיה לגאון עצום ואף רבו בנגלה של רבי אברהם ב"ר נחמן, בנו של הגה"ק אב"ד טשערין.

ואם כבר הזכרנו את רבי נתן מטשערין, חייבים לספר שאביו, רבי הירש לייב הרב דברסלב, היה חברו ורעהו הטוב של רבי מאיר לייב, ולעיתים תכופות היו מתוועדים שני ה"לייב"ים לזמן ארוך ומשוחחים ביניהם על ענייני "תכלית".

רבי הירש לייב גם הוא היה תלמידו של רבי שמואל אייזיק, וגם הוא קיבל ממנו את ההתלהבות האדירה לכל דבר מצוה. כך מספרים עליו שהיה גומר לעיתים את תפילת ליל שבת בחצות הליל, וכשהיה פותח את פיו

רבי מאיר לייב בלעכער

מרבותי: תלמידי רבינו ז"ל: רבי נפתלי, רבי שמואל אייזיק ומוהר"ת.

הבחור בשיר: היה בעל-מנגן מוכשר,

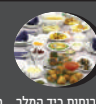
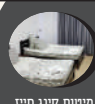
והביר שירים רבים הנפוצים בין חסידי ברסלב [ביניהם "להודיע", "עוז והדר לבושה", וכן זמר על "מה ידירות" ושני ניגונים על "יום ליבשה"].

בלעכער: רבי מאיר לייב נקרא "בלכר" על שם אומנותו כפחח, "בלעכער" ביידיש.

תלמידי רבי אברהם ב"ר נחמן אמר פעם: לנו היה רבי [רבי מאיר לייב בלכר] ששלטה ימים לפני גשתו אל ציונו הקדוש של רבינו ז"ל היה מתחיל להתכונן בתורה ובתפילה. וסיים בצערו: "וכיום, הולכים לציון אל לאף טבילת מקוה..."

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!
050-4141-497
avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקוה מפור

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון!

8 LANDAU
לנדאו - הבית שלכם באומן

החיים בהלכה

בהכונת הר"ג ר' בצלאל נהרי שליט"א, דומ"צ קהילת זכרון ישעיה - אלעד

שאלה:

לתרום ל"קמחא דפסחא" זו חובה?

ערוך" לא הביא את המנהג, ולהולכים לאורו אינו חובה אלא מנהג חשוב, וכן משמע מלשון ה"אור לציון" (ח"ג הערות פ"ה).

ממעות מעשר: בשנות קדם היו משייתים על כל אחד את שיעור המעות שעליו לתת ל"קמחא דפסחא" לפי ממונו, אמנם כיום אין זה כמס קצוב אלא כל אחד נותן כפי כוחו, ואין גם סדר גבייה קבוע. ולכן גם מותר לתת את ה"קמחא דפסחא" ממעות מעשר-כספים (משנ"ב דרשו בשם הגרש"א והגר"ק, וכ"כ הגר"י בלוי בצדקה ומשפט פ"א הל' ה, הגר"מ מאזח באור"ת אייר תשנ"ד, ועל בילקוט יוסף ט"ם). והגר"ש אלישיב (וישמע משה ח"א עמ' רפה) פסק שאין ליתן ממעשר כספים.

וב"שבט הקהתי" (ח"א ס' קלז) כתב שצריך לתת "שיעור נתינה" ממעותיו, ואת הנוסף ייתן ממעות מעשר, וגם בתשובות והנהגות (ח"ו ס' קט) כתב שמי שיש לו די ישתדל לעשות כך.

תשובה: לאשכנזים חובה, ולספרדים מנהג חשוב.

הרחב דבר: ראשית, שאלתך הגיעה בזמן הנכון, כי משלושים יום קודם הפסח (י"ד אדר) שואלים ודורשים בהלכותינו (ביאור הלכה ריש ס' תכט).

כעת נעבור לגוף השאלה: נתינת מעות לעניים לצורך קניית המצות הוא מנהג ותיק מימי הגמרא, ונזכר בירושלמי (ב"ב פ"א סוף ה"ד).

הרמ"א מביא את המנהג (ס' תכט ס"א), וה"משנה ברורה" (סק"ג) מוסיף שאם אדם לא רוצה לתת בני העיר יכולים לכפות עליו לתת.

עוד מוסיף המשנה ברורה (סק"ו), שמי שמשמטמט מלתת יש עוון בידו, ואם לא יתן יישארו העניים בדוחק וברעבון, ומסיים שעל עניין דומה אמרה הגמרא (סנהדרין לה, א) כאילו שופך דמים!

אך בילקוט יוסף (פסח ח"א עמ' צא, ע"ש) כתב שה"שולחן

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

יודע או לא יודע?

מהם. ולמרות שקשה להאמין בכך, בשני הסוגים זו אותה רמה של הסתרה!

מי שחושב שאין יותר "הקדוש ברוך הוא" ממה שהוא חווה במציאות היומיומית שלו, מי שחושב ש"אנחנו חרדים והכול בסדר" ולא יודע שבאתי לכאן כדי להבין איך השם הוא הדבר הכי אמיתי בחיים

שלי, ושהקשר אתו זה הדבר הכי עמוק בחיים שלי - הוא פשוט לא יודע שהשם יתברך נסתר ממנו. הוא חושב שהשם יתברך גלוי. אבל השם יתברך קיים הרבה יותר ממה שנגלה לנו.

על כזה אדם אומר רבינו הקדוש (תורה נז): אבל כשהשם יתברך נסתר בהסתרה בתוך הסתרה, דהיינו שההסתרה בעצמה נסתרת ממנו... שאינו יודע כלל שהשם יתברך נסתר ממנו, אזי אי אפשר למצוא אותו כלל, מאחר שאינו יודע כלל מהשם יתברך!

השם יתברך מלוש בכל דבר, אין שום דבר שהוא בלי השם יתברך, והוא מבקש מאתנו שנבין שהוא של הגאולה בא משם, מהעומק. האור של הגאולה נמצא מאחורי שתי ההסתרות...!

(מגזין "ניצוצות" אדר תש"פ)

לא יודעים על הריחוק. לחפש את האור

שנים שני חלקים בעם ישראל: יש את אלה שלא יודעים כלל

מהשם יתברך. פשוט לא יודעים [זה לא דבר שאנחנו מכירים מהשכונה]. ויש כאלה שלא יודעים שהשם יתברך נסתר מהם; וזה כבר מתקרב אלינו...

יש זמנים של חושך. זמנים שאדם מרגיש: "איפה הרחמים? איפה הטוב? איפה

הישועה? אני מתפלל ואני לא מקבל, אני במקום נורא ואיום ומבקש את האור ואת הנחמה, ולא מקבל אותה", כי זה זמן של מה שנקרא "הסתר פנים". זה סוג אחד של הסתרה.

לעומת זאת, פורים לא היה כרוך במצוקה גלויה ומתמשכת, הייתה מצוקה תת-קרקעית. עם ישראל כמעט נשמד, אבל הוא לא ידע. רק מרדכי ידע את אשר נעשה. כל סיפור המגילה מתנהל במשך למעלה מעשר שנים, כשעם ישראל בכלל לא מודע לכל הדברים שמתרחשים בפנימיות. לא מדובר כאן על איזו מצוקה שעומדים ומבקשים מהשם ישועה טוב ושוב והיא מתממה, כל המציאות של המצוקה ושל הנס בפורים היא בהסתרה כפולה, "הסתר אסתיר".

יש הסתר כזה של אנשים שלא יודעים מהשם, ויש הסתר של אנשים שלא יודעים שהשם יתברך רחוק

פתגם השבוע

בין ילד שמשותעשע עם אביו לילד שמתחפץ לאביו יש גבול דק

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

ההצלחה ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א נתן בת-בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

ההצלחת משפחת אוקן

ההצלחת משפחת שרון

ההצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד לפרטים: 054-8475902

מסירות נפש עד הפורים האחרון

ענוה, חיות ואמונה. רבי שמואל צצ'ק זצ"ל ביציאה מהכותל המערבי

באותה נסיעה לא הצליח רבי שמואל צצ'יק להגיע לאומן, אך כעבור מספר שנים זכה להוציא לפועל את תשוקתו ולהשתטח על ציון רבינו.

לאחר מכן ערך עוד כמה נסיעות רצופות מסירות נפש, כשמדובר באדם שאינו מוציא עצמו בימים כתיקונם מארבע אמות של תורה ועבודת ה'.

כל ימיו היה רבי שמואל מסתפק במועט שבמועט, כשכל חיותו מעבודת בוראו. תמיד הצטנע ולא אבה שיחלקו לו כבוד; רצה שיתייחסו אליו כאל איש האנשים, וזאת למרות היותו גאון עצום הבקי בכל מכמני התורה, כפי שניתן לראות בחיבוריו: "משמרת החודש" - ליקוטים מספרי רבינו על עניני ערב ראש חודש בתוספת בירווי הלכה הנוגעים לער"ח; "אור עולם"; "קדושת ירושלים"; "משך הנחל"; "עין הארץ" - בו בירר על פי ההלכה והקבלה מגדולי אנ"ש, את חשיבות הנסיעה לאומן גם מארץ ישראל, בתוספת שיחות וסיפורים מאנ"ש; "ציון המצוינות"; "יסוד צדיק" ועוד.

כל מצוות היום

רבי שמואל היה בעל תפילה נפלא, ותענוג היה לשמוע את קולו הנעים העורג והמשתוקק, בעת שעבר לפני התיבה מדי שנה ביום כיפור במירון.

כפורים האחרון לחייו, יומיים לפני פטירתו, קרא בכוחות עצמו את המגילה ואף שנה בקבוק יין עד תומו, לקיים בפשיטות מצוות היום, זאת לאחר שקודם לכן התענה תענית אסתר כאחד האדם.

בי"ז באדר-ב' תשנ"ט עלתה נשמתו בסערה השמימה. כבחייו, כן במיתתו, הכל נערך ללא פרסום: ההכרזה על מועד ההלויה התקיימה בסביבת מאה שערים בלבד. הוא נטמן בהר הזיתים, סמוך לאחיו הגדול רבי זאב.

חת המשימות הקדושות בחייו היו להצניע את גדולתו מכל רואה, כך שלמרות היותו גאון עצום, בקי בכל מכמני התורה, דבוק ברבנו ובתורתו, מסתפק במועט שבמועט וכל חיותו מעבודת בוראו, הוא ברח מכל שמין של פרסום ודאג שחלילה לא ירדוף אחריו הכבוד המדומה.

הבחין בצימאון נפשו

השבוע, יומיים אחרי חג הפורים הקדוש, חל יום היארצייט של הגה"ח רבי שמואל צצ'יק, מדמויות ההוד והקודש של חסידי ברסלב בירושלים בדור הקודם. רבי שמואל נולד בירושלים העתיקה לאביו רבי אברהם חיים שעלה מפניסק שברוסיה הלבנה.

בנעוריו למד בישיבת "עץ חיים" בה הוכר כעלוי, מתמיד וירא שמיים. היה דבוק בתורה מתוך ביקוש וחיפוש לקרבת ה', ובאותם ימים הצטרף לחברתו של הרה"ק רבי אהרן ראטה. אחיו הגדול רבי זאב, שהיה נאמן ביתו של הרב מברסק, הבחין בצימאון נפשו, ובאחד הימים התיישב ולמד עמו בספר הקדוש "ליקוטי מוהר"ן".

וכה כותב רבי שמואל בספרו "עין הארץ": "אזכיר לטובה את אחי הגדול ממני, הרב הגאון הצדיק רבי זאב דוב צצ'יק זצ"ל, הגם שלא היה נמנה על עדת החסידים, אמנם מלבד תקפו וגבורתו בתורה הנגלית והיותו עמקן נפלא בעומקה של הלכה כאחד הגדולים, היה מלא וגדוש בהרבה ספרי חסידות... והראשון שהביא אותי אל בית היין ונתן לי לטעום מהיין הטוב הזה ולימד אותי בפעם הראשונה כפי אשר נקלט במוחי בספר ליקוטי מוהר"ן, הוא האיש המופלא הזה.

"והייתי אז בגיל צעיר מאוד, וכשהתחיל ללמוד אותי את ההקדמה של ליקוטי מוהר"ן, בהגיעו למילים 'מי כמוהו מורה', הרים את קולו ואחזו חיל ורעדה, ואמר כמה פעמים מילים אלו 'מי כמוהו מורה'. ומורא עלה על ראשי כששמעתי את המילים האלו יוצאים מפיו באמת ובתמים ובלב שלם".

יש רבנו בעולם

כך נדלק בלבו הניצוץ הראשון שהפך ללהבה. הוא הסתפק לחסידי ברסלב הותיקים והחדשים שבירושלים, הלא הם רבי הירש לייב ליפל, רבי שמואל שפירא, רבי אברהם יעקב גולדריין ועוד. יחד עמם בילה את ימיו ולילותיו בעבודת ה', כשמדי תקופה הם שוחים בקבר שמעון הצדיק או בחצר רשב"י במירון, ועוסקים בתורה בתפילה ובהתבודדות.

בשנת תש"ל נסע רבי שמואל לאמריקה, כשבכוונתו להמשיך משם אל אומן בית תקוותנו. בפורים של אותה שנה, כטוב לב ידידו רבי שמואל שפירא ביין, זעק מתוך שכרותו: "אתה שמואל צצ'יק, אתה חייב לפרסם שיש רבי בעולם! רבינו שלח אותך לאמריקה רק בשביל זה!".

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

מקד הזמנות: 1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א אצלכם בבית